
===== Saklambaç Oynayan Tanrı =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: 12610

Dün Alan Watts'ın konuşmalarından dinledim. *Hepimiz Tanrı'nın kendiyle saklambaç oynaması* diyordu.

Kendiyle saklambaç oynayan tanrı bütün felsefesinin özünü oluşturuyor. Tanrı sonsuzluğundan sıkıldığı için olacak, her birimizde ayrı rüyaya dalmaya karar veriyor. Bu rüyalardan bazen erken uyanıyor, *kişinin aydınlanması* böyle oluyor, çoğundaysa ölene dek bekliyor.

Ramana Maharshi <http://en.wikipedia.org/wiki/Ramana_Maharshi>__örneğini veriyordu. *Gözlerindeki ışığa bakın* dediğini hatırlıyorum.

Hakikatin telaffuz edilemezliği konusunda (Maharshi ve Watts'la) benzer düşüncede olduğumuz halde, bu kadar yalınkat bir hakikat tasviri duymak beni ürkütüyor. *Kendiyle saklambaç oynayan Tanrı*, hayır, *bu kadar basit mi?* Telaffuz edilemezliğin üstüne, böyle bir ifade, *hani telaffuz edilemezdi?* dedirtiyor.

Eğer bütün bunlar *kendiyle saklambaç oynayan tanrının* işiyse, o zaman o tanrı oyun oynamaya *ahirette* de devam edebilir. Belki aradığınız tanrı, saklambaç oynuyormuş gibi yaparak saklanıyordur.

Buradan bakınca, [[<http://www.thesims.com/>]]/*hepimiz Tanrı'nın [Sims] oyunundayız*]] diyenlere ne söylenebilir? Bu insanlar *eski* dinleri, *aptalca* buldukları için terk ediyor ancak kendi söyledikleri de zamanımızın araçlarına o kadar bağlı ki nasıl daha *zekice* sayılacağını bilmiyorum.

Adams'ın Otostopçu'nun Galaksi Rehberi'nde yaptığı gibi dünyayı veya tüm kainatı *Tanrı'nın bilgisayarı* gibi görmek de mümkün. Hatta sıkıldığından insan kılığına girip, saklambaç oynayan Tanrı'dan daha makul geliyor bana. İnsanların uzun süren bir simülasyon olduğunu ve neticesinde bir sonuç üreteceklerini düşünmek, *anlamsızlık* meselesine de iyi gelir. Çünkü *saklambaç* bir yandan da anlamsızlığın kabulü demek.

Vehayut kainatın birinin matematik ödevi <<http://abstrusegoose.com/549>>__olduğunu da kabul edebiliriz. *Falanca fiziksel sabit neden şöyle de, böyle değil?* sorularının cevabı da düze çıkar.

Velakin bunların hiçbiri asıl mesele üzerinde *hikaye* mertebesinde öteye gitmez. Konuyla ilgili eski metinlere burun kıvrıranların, uydurdıkları yeni hikayeler.

İnsan sınırlı olduğunu, zihninin duvarlarından çıkamadığını, o duvarları aşmasının (şimdiki teknolojiyle) mümkün olmadığını biliyor. İçinde *kainat görüldüğü gibi değil, bu kadar basit değil* sesini duyuyor. Bu sesi bir takım hikayelerle bastırmaya çalışabilir, Ateizm de son tahlilde böyle bir hikaye. Belki bu gayretli hikayeciliğinde başarılı da olur.

Mamafih bu hikayeler, hikaye olmaktan ileri gitmez. *Hakikat* ise herhalde hikayeden daha fazlasını, kitabımızda *salih amel* denen fazlasını da bekler. Asıl meselenin *bir şeylere inanmak* değil, *doğru yaşamak* olduğunu gözden uzaklaştırmaya çalışan insanın, eşsiz gayretleri.